

esse debet laicali, nam quæ ædificatio plebi qua discipulo, si est supra magistrum? In sacerdote nil vilis, turpis lucri avidi, nihil lasciviae aut ambitionis, esus et potus concupiscentiae esse debet, nam quomodo segregatus a grege et in luminario digne positus conspicitur, si nil a vulgo differt? quomodo condietur *sule infatuato*? et quomodo vulgus illum reverebitur, si hoc, super quod ipse erubescit, in illo invenit? Quo alius munus, eo major virtus ab illo exigitur, „augentur enim dona, rationes etiam crescunt donorum.“ S. Greg. M. — Ideo S. Paul. epistolis suis repetito monet, „sacerdotes oportere esse irreprehensibiles,“ sint specula virtutum, quibus resplendeat vita Christi.

Præcedat pastor gregi; ergo si est bonus, non stet in eodem statio, sed ad altiora ascendat, maiorem semper cupiat perfectionem, colligat sibi merita et pro fidelibus suis emolumenta spiritualia, nam „qui non colligit, dispergit.“ Non datur dudum stagnatio in eodem statu morali, qui aquæ vivæ similis; si non movetur, foetet; anima, perfectionem non anhelans, tepida fit, — ast quod nec calidum, nec frigidum, evomitur ex ore. Quomodo vivificet, qui ipse vita caret vel in charitate Dei et proximi vix spirat aut in agonia jacet? Væh illi, „qui; dum aliis prædicat, ipse reprobus fit“ — et licet per instrumenta immunda divinus opifex mundare potest animas opere operato, væh sacerdoti, qui se prævie non implet vivificante gratia Dei, donec illam in corda aliorum transfundat.

Viam autem, qua pastor gregi suæ præcedere debet, ostendit ipsi ecclesia in oecumenicis et provincialibus synodis, nec non præscriptis diœcesanis, locorum circumstantiis accommodatis. Fideliter vadat juxta hanc normam et vitam suam non instituat juxta regulas a Christo rejectas, de quibus pharisæi arguebantur, quod imponebant onera plebi, digito autem ea movere volebant &c. non secundum sapientiam hujus mundi nec principia machinationum perversarum, sed juxta sacra evangelii eloquia; non ducat vitam voluptatis, sed mortificationis, humilitatis, patientiæ, activitatis, pœnitentiæ. Qui hanc regulam sequuntur, pax super illos!

Sicut sacerdos laicis, sic **domus** quoq. parochialis communitati præluceat; nam „qui domui suae præeesse nescit, quomodo reget ecclesiam?“ In illius domo videant omnes, quomodo familia christiana sit gubernanda. **Famulitium** quoq. sit irreprehensibile; invigilet illius moralitati et officiis religionis; ne dicant, famulitium judæorum non differre ab illo parochorum, — illiq. servi, qui Ecclesiam lictet sibi proximam, spernant, quantocyus arceantur. Parochus sit exemplum boni patris-familias, **ipse** solus sit caput domum regens eliminatq. omne, quod offendiculo esset. — Pulcherrimum ornamentum domus clericalis sunt virtutes habitantium in ea; domestici ejus sint in odore bonæ coeversationis in parochia domusq. Curati sit quasi capella privata, Deo dicata, ut quisque, illam intrans, — etiamsi nesciat, ubi sit, — dignoscat domum esse sacerdotis catholicæ

Cancellaria, cubiculum, dormitorium sacerdotis sit—juxta posse — longe ab ille famulitii separatum, ut sine distractione orationi, studiis, officiosis scripturis incumbere quoad, ut parochiani sua vota ipsi expectorare et consilia quaerere possint, quin a domesticis, fors sub janua stantibus vel omnino praesentibus audiantur et ne per familiarem conversationem